

ВІД АВТОРКИ НАЙПОПУЛЯРНІШИХ РОМАНТИЧНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

© Stine Heilmann

Джоджо Мойєс — англійська романістка, журналістка, одна з небагатьох письменниць, яка двічі здобула премію Асоціації любовних романістів у номінації «Любовний роман року», володарка нагороди «Книга року» від *Galaxy Book Award*. Її зворушливі історії кохання посідають перші позиції у списках бестселерів «The New York Times», їх перекладено багатьма мовами світу.

Лу Кларк намагається покінчити зі своїм минулим і переїздить до Нью-Йорка. В Англії вона залишає Сема, який колись допоміг їй оговтатися від болю втрати. А тепер Лу фактично тікає від чоловіка, прирікаючи їхні стосунки на випробування відстанню. У великому місті дівчина починає життя спочатку і влаштовується на роботу до заможного сімейства. Вона відразу опиняється у вирі їхніх таємниць і пристрастей, розчужуючись у чужій родині. Лу не вистачає часу навіть на коротку розмову із Семом, який щодня віддаляється... Але коли одного дня доля випадково зіштовхує її з чоловіком на ім'я Джошуа Райан, усе змінюється...

Романи Джоджо Мойєс завжди викликають теплі почуття й усмішку на моєму обличчі, бо вона пише так щиро, проникливо і з гумором про те, що насправді означає бути людиною. Обов'язково до читання!

Емілія Кларк, популярна акторка, виконавиця головної ролі в екранізації «До зустрічі з тобою»

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5073-4

9 786171 250734

ДЖОДЖО МОЙЄС

Ма Сама Я

ДЖОДЖО МОЙЄС

Ма
Сама
Я

Довгоочікуване продовження пригод героїні «До зустрічі з тобою» і «Після тебе» від найбільш продаваної авторки за версією «The New York Times»

ДЖОДЖО
МОЙЕС

JOJO MOYES

Still
me

A NOVEL

ДЖОДЖО
МОЙЄС

Ма
сама
Я

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
М74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. Still Me : A Novel / Jojo Moyes. — New York :
Pamela Dorman Books, 2018. — 400 p.

Переклад з англійської *Валерії Бондар*

Дизайн обкладинки *агенства «Тім+»*

ISBN 978-617-12-5073-4
ISBN 978-0-399-56245-7 (англ.)

© Jojo's Mojo Ltd, 2018
© Nemirot Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

*Для любої Саскії:
з гордістю носи свої смугасті панчохи*

Перш за все пізнай себе; і тільки тоді — самовдосконалюйся.

Епікет

Саме вуса нагадали мені про те, що я більше не в Англії, — товста сіра багатоніжка, що надійно приховувала верхню губу чоловіка; сільські вуса, ковбойські вуса, мініатюрні вусики бізнесменів. Удома таких вусів не побачиш.

Я не могла відірвати від них очей.

— Мем?

Єдиною людиною з такими вусами, яку я бачила вдома, був містер Нейлор, наш учитель математики. До того ж у його вусах завше було повно крихіток від печива — а ми рахували їх на уроках алгебри.

— Мем?

— Ой. Перепрошую.

Чоловік у формі різким порухом товстого пальця запросив мене пройти вперед. Його погляд не відривався від екрана. Я чекала в кабінці, відчуваючи, як піт від довгої подорожі повільно випаровується з моєї спини. Він підняв руку й повернувши чотирма пухкими пальцями.

Лише через декілька секунд я усвідомила, що так він просить мій паспорт.

— Ім'я.

— Там написано, — відповіла я.

— Ваше ім'я, мем.

— Луїза Елізабет Кларк. — Я зазирнула за його стійку. — Хоча мене ніхто не називає Елізабет. Уже після того, як мене так назвали, моя мати усвідомила, що це звучатиме як Лу Ліззі. А якщо промовити дуже швидко, то взагалі виходить якась нісенітниця. Хоча мій тато каже, що це досить підхоже ім'я. Не те щоб я не любила своє ім'я, все ж таки воно моє. Я маю на увазі, навіщо вам такі дивачки у країні. Ха! — Мій голос нервово відскочив від скляної перегородки.

Чоловік вперше поглянув на мене. У нього були міцні плечі та погляд, під котрим, здавалося, було неможливо поворушитися. Він не усміхався і до того ж дочекався, поки зникне й моя усмішка.

— Пробачте, — мовила я. — Люди в формі змушують мене нервуватися.

Я озирнулася й побачила залу паспортного контролю, довжелезну чергу, що, немов змія, звивалася безліч разів, перетворившись на непроглядне, вируюче море людей.

— Яюсь дивнуватю стояти у тій черзі. Відверто кажучи, це найдовша черга в моєму житті. Я вже навіть хотіла розпочати складання свого списку подарунків на Різдво.

— Покладіть руку на сканер.

— Він завжди такий великий?

— Сканер? — Він насупився.

— Потік людей.

Але він більш не слухав. Він роздивлявся щось на екрані. Я поклала пальці на маленький сенсор. І тоді задзвонив мій телефон.

Мама: «Ти приземлилася?»

Я вже хотіла написати відповідь вільною рукою, але чоловік сердито подивився на мене.

— Мем, користуватися мобільним телефоном заборонено.

— Це лише моя мама. Вона хоче знати, чи все гаразд. Я прибрала телефон із його поля зору та нишком відправила їй смайлик.

— Мета поїздки?

«Що це?» — миттєво відповіла мама. У телефонному листуванні мама відчувається мов риба у воді й тепер робить це швидше, ніж розмовляє. А це вона робить із надсвітловою швидкістю.

«Ти знаєш, що мій телефон не показує ці маленькі малюночки. Це SOS? Луїзо, скажи, що в тебе все гаразд».

— Мета поїздки, мем? Вуса чоловіка нервово сіпнулися.

Він повільно додав:

— Що ви робитимете тут, у Сполучених Штатах?

— У мене тут нова робота.

— А саме?

— Я працюватиму на одну родину в Нью-Йорку. В Централь-
ному парку.

На коротку мить брови чоловіка трохи піднялися догори. Він ще раз перевірів мою адресу, вочевидь, щоб переконатися у моїх словах.

— У чому полягає ваша робота?

— Це трохи складно пояснити. Щось на кшталт оплачуваної компаньйонки.

— *Оплачуваної компаньйонки?*

— Так, щось типу того. Я працювала на цього чоловіка. Я була його компаньйонкою, а також давала йому ліки, гуляла з ним і годувала. Насправді це не так дивно, як воно звучить, до речі — в нього були паралізовані руки. Ніякого збочення. Насправді моя остання робота скінчилася чимось більшим, бо дуже складно не зблизитися з людьми, за котрими доглядаєш, а Вілл — той чоловік — виявився просто чудовою людиною, і ми... Що ж, ми закохались одне в одного.

Промовивши це, я вкотре відчула, як на очі навертаються сльози. Я жваво витерла їх рукою.

— Отже, гадаю, якимось так я і працюватиму. За винятком романтичного аспекту. І годування.

Працівник імміграційної служби мовчки витріщався на мене. Я спробувала усміхнутися.

— Зазвичай я не плачу під час розмов про роботу. Незважаючи на моє дивне ім'я. Ха! Але я кохала його. А він кохав мене. А потім він... Що ж, він вирішив обірвати своє життя. Отже, це щось на кшталт спроби розпочати все знову. — Тепер сльози безупинно та страшенно недоречно котилися з моїх очей. Я не знала, як їх зупинити. Здавалося, уже ніщо не допоможе. — Пробачте. Мабуть, це через різницю в часових поясах. Вдома зараз була б майже друга ночі, правильно? До того ж я більш про нього не говорю. Я маю на увазі, у мене тепер є новий хлопець. І він просто чудовий! Він

фельдшер! І сексуальний! Це як виграти в лотерею хлопців, так? Сексуальний фельдшер?

Я почала копірситися у сумочці в пошуках носової хустинки. Підвівши очі, я побачила, що чоловік простягнув мені коробку з серветками. Я взяла одну.

— Дякую. Отже, у будь-якому разі, мій друг Натан — він із Нової Зеландії — працює тут, і саме він допоміг мені отримати цю роботу, і я поки що не знаю, що саме робитиму, окрім того, що доглядатиму жінку одного багатія, котра страждає від депресії. Але я вирішила, що цього разу я житиму так, як хотів Вілл, бо до цього я робила все неправильно. Все закінчилося тим, що я влаштувалася на роботу в аеропорту.

Я завмерла.

— Ні — ой — я не кажу, що це погано — працювати в аеропорту! Я впевнена, що іміграційна служба — це дуже важливо. *Дуже* важливо. Але у мене є свій план. Тут я кожного тижня робитиму щось нове, а також завжди казатиму «так».

— Казатимете «так»?

— Погоджуватимуся на все нове. Вілл завжди казав, що я сама позбавляю себе всього нового. Це і є мій план.

Офіцер ще раз продивився мої документи.

— Ви неправильно заповнили розділ з адресою. Мені потрібен поштовий індекс.

Він простягнув мені бланк. Я подивилася номер на роздрукованому папірці й записала його тремтливими пальцями. Я поглянула ліворуч, на чергу, котра ставала дедалі неспокійнішою. На початку сусідньої черги двоє офіцерів опитували китайську родину. Жінка почала сваритися, і їх повели до бокової кімнати. Раптово я відчула себе неймовірно самотньою.

Офіцер нахилився вперед, щоб подивитися на людей, що чекають своєї черги. А тоді просто поставив штамп у паспорті.

— Нехай щастить, Луїзо Кларк, — сказав він.

Я витріщилася на нього.

— І це все?

— Так, усе.

Я усміхнулася.

— Ой, дякую! Це дуже мило з вашого боку. Я маю на увазі, дуже дивно опинитися на іншому кінці світу геть на самоті, тож мені дуже приємно зустріти тут першу хорошу людину, і...

— Ви повинні йти, мем.

— Звісно. Перепрошую.

Я збрала свої речі та відкинула спітніле пасмо волосся з обличчя.

— І, мем...

— Так? — Цікаво, що ще я зробила неправильно.

Він не відводив очей від екрана.

— Будьте обережні з тим, чому казатимете «так».

Натан, як і обіцяв, чекав на мене в залі прибуття. Я ніяково оглянула натовп, майже впевнена в тому, що ніхто не прийде, але він стояв посеред юрби та розмахував широкою долонею над метушливими головами. Він підвів і другу руку, розтягнувши рот в усмішці. Крізь натовп він пробрався до мене і, міцно обійнявши, підняв на руки.

— Лу!

Побачивши його, я відчула, як щось усередині раптом стиснулося — щось, пов'язане з Віллом, його втратою та незагоєними ранами, які болять іще дужче від нелегких семи годин у літакові, — на щастя, він тримав мене так міцно, що в мене був час, аби опанувати себе.

— Ласкаво просимо в Нью-Йорк, Коротулько! Я бачу, твій вишуканий смак і досі з тобою.

Він із усмішкою оглянув мене. Я розправила свою тигрову сукню в стилі 1970-х. Я подумала, що виглядатиму в ній як Джекі Кеннеді Онассіс¹. Якби Джекі Кеннеді ще й розлила каву собі на коліна в літаку.

— Я дуже радий тебе бачити.

Він підхопив мої свинцеві валізи, немов вони були наповнені пір'ячком.

---

¹ Жаклін Був'є (після першого шлюбу — Кеннеді, після другого — Онассіс, широко відома як Джекі) — перша леді США у 1961—1963 роках. (*Тут і далі прим. пер.*)

— Ну ж бо. Треба відвезти тебе додому. Моя машина в ремонті, тож містер Г. позичив мені свою. Затори страшенні, але доїдеш із шиком.

Машина містера Гопніка була гладкою, чорною та величезною, немов автобус. Двері зачинялися зі стриманим глухим *кліком*, що свідчило про шестизначний цінник. Натан завантажив мої валізи до багажного відділення, а я, зітхнувши, вмостилася на пасажирському сидінні. Я перевірила телефон, відповіла на чотирнадцять повідомлень від матері, написавши їй, що я вже в машині й зателефоную завтра, потім відповіла Семові, котрий сказав, що сумує за мною. Та додала смайлик із поцілунком.

— Як справи в хлопця? — запитав Натан, зиркнувши на мене.

— Усе добре, дякую.

Я додала ще декілька смайликів, так, про всяк випадок.

— Не дуже засмутився через те, що ти поїхала?

Я знизала плечима.

— Він розуміє, що це необхідно.

— Усі ми розуміємо. Просто тобі знадобилося трохи більше часу, от і все.

Я відклала телефон, відкинулася у кріслі та почала читати незнайомі назви, що блимали за вікном: «Магазин шин Майло», «Тренажерний зал Річі», машини швидкої допомоги, вантажівки, занедбані будинки з облізлою фарбою та скрипучими сходами, баскетбольні майданчики, водії, що п'ють щось із величезних пластикових стаканів. Натан увімкнув радіо, і я почула голос чоловіка на ім'я Лоренцо, який говорив про бейсбол. На коротку мить мені здалося, що я перебуваю в якійсь умовній реальності.

— Отже, завтра розпочнемо все налагоджувати. У тебе вже є ідеї? Я подумав, що спершу варто дати тобі виспатися, а вже потім зводити тебе на сніданок. А в перші ж вихідні ти просто повинна відчувати Нью-Йорк на повну.

— Звучить чудово.

— Вони повернуться з заміського клубу аж завтра ввечері. Минулого тижня вони трохи посварилися. Я все розповім, але тільки коли ти відіспишся.

Я витріщилася на нього.

— Ніяких секретів, чи не так? Це ж не буде...

— Вони не схожі на Трейнорів. Звичайнісінька багатенька родина з деякими труднощами.

— Вона хоч добра?

— Вона просто чудова. Вона... непроста жінка. Але чудова. Він також.

Я вже давно зрозуміла, що можна не сподіватися на більш точний опис від Натана. Він замовк — Натан ніколи не любив надто пліткувати, — а я просто сиділа в ідеальному «мерседесі» з кондиціонером, силкуючись побороти хвили сну, що вперто намагалися накрити мене з головою. Я подумала про Сема, котрий, мабуть, зараз спить у залізничному вагоні в декількох тисячах миль від мене. Я пригадала Тріну й Тома, що туляться в моїй маленькій квартирі у Лондоні. У мої думки вривався голос Натана:

— Тільки подивися.

Я підвела очі, здавалося, повні піску, і побачила Бруклінський міст, Мангеттен, що мерехтить мільйоном зазубрених уламків світла, приголомшливий, лискучий, донезмоги грандіозний та прекрасний. Краєвид був настільки знайомий із телебачення та фільмів, що просто неможливо усвідомити, що бачиш його реально. Я підскочила у кріслі, приголомшена тим, що ми ідемо саме туди, до найвідомішого мегаполісу на планеті.

— Цей краєвид ніколи не старіє, га? Трішки більший за Стортфорд.

Саме у цей момент я усвідомила: *це мій новий дім.*

— Привіт, Ашоку. Як справи?

Натан котив мої валізи мармуровим вестибюлем, а я роздивлялася чорно-білу плитку під ногами та латунні поруччя, намагаючись не спіткнутися та прислухаючись до власних кроків, що розходилися луною в просторій кімнаті. Це нагадало мені вхід до величезного і трохи старовинного готелю: ліфт із полірованої латуні, червоно-золоті ліврейні килими, дещо похмура стійка рецепції. У повітрі пахло бджолиним воском, відполірованим взуттям та грішми.

— Усе гаразд, друже. А це хто?

— Це Луїза. Вона працюватиме на місис Г.

Портъє у формі підвівся з-за свого столу і простягнув мені руку. В нього була широка усмішка, а його очі, здавалося, бачили все на світі.

— Приємно познайомитись, Ашоку.

— Британка! У мене є двоюрідний брат у Лондоні. У Кройдовні. Ви знаєте Кройдовн? Ви живете десь поблизу? Він такий великий хлопець, може, ви зустрічалися?

— Я не була в Кройдоні, — відповіла я. І додала, побачивши, як згасла його усмішка: — Але обов'язково його навідаю, коли наступного разу буду в тих краях.

— Луїзо, ласкаво просимо до Лавері. Якщо вам щось знадобиться, якщо вам щось незрозуміло, одразу кажіть мені. Я працюю двадцять чотири на сім.

— Він не жартує, — зауважив Натан. — Іноді мені здається, що він і спить під тим столом.

Він жестом вказав на тьмяно-сірий службовий ліфт у задній частині вестибюля.

— Троє дітей, котрим нема ще й п'яти, друже, — сказав Ашок. — Повірте, робота тут рятує мою нервову систему. Не можу сказати те саме про свою дружину. — Він широко всміхнувся. — Справді, міс Луїзо. Якщо вам щось знадобиться, я до ваших послуг.

— А як щодо наркотиків, повій та публічних будинків? — прошепотіла я, коли за нами зачинилися двері службового ліфта.

— Ні. Тільки квитки до театру, бронювання столиків у ресторанах та послуги найкращих хімчисток, — відповів Натан. — Це ж П'ята авеню. Боже мій, чим ти займалася в Лондоні?

Резиденція Гопніків становила шістсот п'ятдесят квадратних метрів другого та третього поверхів готичної будівлі з червоної цегли, це дуже рідкісний дуплекс для цієї частини Нью-Йорка, що свідчило про заможність багатьох поколінь сім'ї Гопніків. Як розповів мені Натан, Лавері — це зменшена копія знаменитої будівлі Дакота, а також один із найстаріших кооперативів

на верхньому Іст-Сайді. Ніхто не може купити або продати тут квартиру без схвалення ради мешканців будинку, котрі, як правило, категорично налаштовані проти будь-яких змін. І поки розкішні кондомініуми по той бік парку, з їхніми ресторанами, тренажерними залами, дитячими садками, панорамними басейнами, радо приймали нові грошенята — російських олігархів, зірок естради, китайських сталевих магнатів та мільярдерів, що збили капітал у сфері технологій, — мешканці Лавері насолоджувалися старою доброю класикою.

Ці апартаменти передавалися із покоління в покоління; їхні жителі вже давно навчилися миритися з системою трубопроводів 1930-х років і навіть припинили боротися за дозвіл змінити щось більш масштабне, ніж перемикач світла, — вони просто мовчки спостерігали за тим, як навколо них змінюється Нью-Йорк, як люди зазвичай мовчки ігнорують жебрака з картонною табличкою.

Я ледве встигла розглянути велич самого дуплекса, з його паркетною підлогою, високою стелею та дамастовими шторами завдовжки в поперек, коли ми попрямували до приміщення прислуги, що ховалося десь у закутках другого поверху, у самому кінці довгого вузького коридору, який тягнувся з кухні, — аномалія, що була нормою в давнину. Більш нові або реконструйовані будівлі не мають приміщень для прислуги: тепер економки та няні мають виїжджати з Квінсу або Нью-Джерсі на світанку й повертатися додому вже затемна. Але родина Гопніків володіла цими крихітними кімнатками з самих перших днів життя будівлі. Їх не можна було від'єднати чи продати, і хоч офіційно вони були прив'язані до основної резиденції, багато хто хотів зробити з них комори для зберігання речей. Нескладно зрозуміти, чому саме.

— Ми прийшли. — Натан відчинив двері й поставив мої валізи.

Моя кімната була розміром приблизно три на три метри. У ній було двоспальне ліжко, телевізор, комод і шафа.

У кутку стояло невеличке крісло, оббите бежевою тканиною. Його сидіння втомлено провисало від попередніх мешканців кімнати. Крихітне віконце, можливо, виходило на південь.

Або на північ. Або на схід. Було складно сказати, адже воно впиралося у цегляну стіну сусідньої будівлі, такої високої, що можна було побачити небо лише за умови, якщо притиснутися обличчям до скла і вивернути шию.

Трохи далі по коридорі я побачила спільну кухню, яку я ділитиму з Натаном та економкою, чия кімната була навпроти.

На моєму столі лежав акуратний стосик із п'яти темно-зелених сорочок поло, а також щось схоже на чорні штани з дешевим тефлоновим блиском.

— Вони не казали тобі про уніформу?

Я взяла до рук одну з сорочок.

— Це лише сорочка і штани. Гопніки вважають, що з уніформою набагато простіше. Усі знають своє місце.

— Якщо хочеш бути схожим на професійного гольфіста.

Я зазирнула до крихітної ванної з коричневого мармуру, що з літами вкрився пліснявою та водним каменем. Поруч із душовою кабіною стояв і маленький унітаз, що, здавалося, походив аж із 1940-х. На полиці лежало мило в паперовій обгортці та засіб від тарганів.

— Насправді за мангеттенськими мірками це дуже щедро з їхнього боку, — пояснив Натан. — Я знаю, що кімната трохи обтріпана, але місіс Г. каже, що ми можемо вдихнути у неї нове життя. Декілька додаткових ламп та швидка поїздка до магазину декору, і все заграє...

— Мені все подобається, — мовила я. Я повернулася до нього. — Я в Нью-Йорку, Натане. Я насправді тут, — мій голос тремтів.

Він стиснув моє плече.

— Саме так. Ти насправді тут.

Я насилу розібрала валізи, перехопила їжі, котру Натан, як справжній американець, називав «їжа на винос», продивилася декілька з 859 каналів на своєму маленькому телевізорі, більшість із яких, здавалося, безупинно крутили матчі з американського футболу, рекламу засобів для покращення травлення або ж низькосортні детективні шоу, а потім заснула. Я здригнулася і прокинулася о четвертій сорок п'ять ранку. Ще декіль-

ка хвилини була збита з пантелику далеким і незнайомим звуком сирени та низьким риком вантажівки, а тоді увімкнула світло, пригадала, де я, і відчула радісне хвилювання.

Я дістала з сумки ноутбук і написала повідомлення Семові.

«Ти тут? Цілую».

Трохи почекала, але відповіді не було. Він казав, що його збиває з пантелику ця різниця в часі. Я відклала ноутбук і спробувала заснути (Тріна казала, що коли я не висплюся, то виглядаю геть як сумна кобила). Але незнайомі звуки великого міста, зокрема сирени, не збиралися мене відпускати, тому о шостій я встала з ліжка та прийняла душ, намагаючись ігнорувати іржу у воді, що не лилася, а бризкала навсідч. Я одяглася (у бірюзову блузку з короткими рукавами й зображенням Статуті Свободи та джинсовий сарафан) і вирушила на пошуки кави.

Невпевнено ідучи коридором, я намагалася пригадати, де саме розташована кухня для персоналу, яку Натан показував напередодні. Відчинила двері й побачила жінку, яка обернулася та здивовано уп'ялася на мене. Вона була кремезна і немолода, а її волосся лежало акуратними темними хвилями, немов у кінозірки 1930-х років. Мала гарні темні очі, але куточки її губ були опущені донизу, немов у постійному несхваленні.

— Гм... доброго ранку!

Вона продовжувала пильно дивитися на мене.

— Я — я Луїза? Новенька? Помічниця... місіс Гопнік?

— Вона не місіс Гопнік. — Жінка не спромоглася пояснити, що саме мала на увазі.

— А ви, мабуть... — Я ламала свій утомлений мозок, намагаючись пригадати ім'я, але це було безнадійно. *Ну ж бо!* — Прошу мені вибачити. Сьогодні в мене каша замість мозку. Складний переліт.

— Мене звати Іларія.

— Іларія. Ну звісно. Пробачте. Я простягнула руку. Але жінка проігнорувала мій жест.

— Я знаю, хто ти.

— Гм... Ви можете показати мені, де Натан тримає своє молоко? Я просто хотіла випити кави.

— Натан не п'є молока.

— Хіба? Раніше пив.

— Ти хочеш сказати, що я брешу?

— Ні. Я зовсім не мала цього на ув...

Іларія відступила вліво та жестом указала на самотню шафку, удвічі меншу за інші.

— Ось ця твоя.

Тоді вона відчинила холодильник, щоб поставити сік на місце, і я помітила повну дволітрову пляшку молока на її полиці. Вона зачинила двері й невблаганно подивилася на мене.

— Містер Гопнік повернеться о шостій тридцять сьогодні ввечері. Одягни перед зустріччю уніформу.

Жінка вийшла в коридор, голосно ляскаючи підощвами своїх капців.

— Приємно познайомитися! Я впевнена, ми з вами бачитимемося дуже часто! — крикнула я їй навздогін.

Певний час я просто дивилася на холодильник, а потім вирішила, що вже не надто рання година для того, щоб десь купити молоко. Урешті-решт, це ж місто, яке ніколи не спить.

Сам Нью-Йорк, можливо, й не спав, а от будинок Лавері був сповнений до того щільною тишею, що, здавалося, у повітрі витала немала доза зопіклону¹. Обережно зачинивши за собою двері, я вийшла до коридору й вісім разів перевірила, чи не забула гаманець і ключі. На щастя, рання година та сплячі мешканці будинку дали мені можливість трохи краще оглянути місце, де я опинилася.

Ступаючи по плюшевому килиму, я рушила до виходу, коли почула собаку, який гавкав з-за одних дверей — дзвінкий, обурений протест, — а також літній голос, що невиразно щось бурмотів. Я поквапилася та, не бажаючи брати на себе відповідальність за те, що розбудила мешканців будинку, пішла не

---

¹ Зопіклон — снодійне, яке має седативну, протисудомну, амнестичну й анкіолітичну дію. Сприяє розслабленню м'язової тканини.

до сходів, а прямисінько у службовий ліфт. У вестибюлі було безлюдно, тож я тихенько вислизнула на вулицю, у самий вир галасу та світла. Усе це вкупі вразило мене настільки сильно, що мені довелося зупинитися на хвилинку, щоб зберегти своє вертикальне положення. Просто переді мною простягався неоглядний зелений оазис Центрального парку. Зліва, на людній вулиці, кремезні чоловіки в комбінезонах вивантажували ящики з фургона, а за цим дійством спостерігав поліцейський, схрестивши на грудях м'язисті руки. Старанно дзижчала підмітальна машина, виконуючи свій обов'язок. Таксист балакав з якимсь чоловіком через опущене вікно машини. Я подумки підмічала усі ознаки Міста великого яблука. Кінні екіпажі! Жовті таксі! Неймовірно високі будівлі! Поки я роздивлялася все довкола, повз мене пройшли дві перелякані туристки з дітьми у візочках та кавою в пластикових стаканах — вони, вочевидь, і досі відходили від зміни часових поясів.

Мангеттен тягнувся в усіх напрямках, величезний, цілований сонцем, бурхливий та блискучий.

Моя втома зникла разом із зорею. Я зітхнула на повні груди й рушила з місця. Мої губи мимоволі розтяглися в широкій усмішці, але я була безсила. Я пройшла вісім кварталів, так і не зустрівши жодного маркету. Я звернула на Медісон-авеню та опинилася серед величезних вітрин розкішних магазинів, ресторанів, затемнених вікон та позолочених готелів, чиї швейцари у лівреях навіть не дивилися у мій бік.

Я пройшла ще п'ять кварталів, усвідомлюючи, що тут не так уже й легко випадково зустріти бакалійну крамницю. Нью-Йоркські закусочні чекали мене на кожному розі. У них працювали виряджені офіціантки та чоловіки в білих капелюхах із кирпатими крисами, але все виглядало таким грандіозним і блискучим, що, здавалося, навряд чи мене там чекатиме просто омлет і чашка чаю. Люди, яких я зустрічала на своєму шляху, були або туристами, як я, або ж спортсменами-бігунами у термобілизні та навушниках, і кожен намагався якомога швидше оминати безпритульних, що дивилися на них, піднявши вгору свої насуплені свинцеві обличчя. Нарешті я натрапила на величезну мережеву кав'ярню, в котрій, здавалося, зібралася

добра половина жайворонків Нью-Йорка, схилившись над своїми телефонами або ж годуючи на подив радісних дітлахів під нейтральну музику, що грала з колонок на стіні.

Я замовила капучино та мафін, котрий, перш ніж я встигла заперечити, бариста розрізав на дві половини, розігрів і змастив маслом, не відриваючись від розмови про бейсбол зі своїм колегою.

Я сплатила за своє замовлення, сіла за столик, поклала перед собою мафін, загорнутий у фольгу, і відкусила шматочок. Це була найсмачніша річ у моєму житті, навіть не беручи до уваги втому та голод після перельоту і зміни часових поясів.

Просто переді мною, за вікном, простягався ранковий Мангеттен, а мій рот по черзі наповнювався то липким масляним мафіном, то гарячою міцною кавою, даючи волю моєму всюдисущому внутрішньому монологу (*Я п'ю нью-йоркську каву в нью-йоркській кав'ярні! Я їду нью-йоркською вулицею! Просто як Мег Райан! Або Дайан Кітон! Я у справжньому Нью-Йорку!*). На коротку мить я зрозуміла, що саме Вілл намагався пояснити мені два роки тому: саме ті дві хвилини, поки мій рот був набитий незнайомою мені їжею, а очі дивилися на незнайомий краєвид, я існувала лише в цьому моменті. Я жила, я відчувала, уся моя істота була готова отримувати та приймати нове. Я була в одному-єдиному місці на землі.

А потім, геть недоречно, дві жінки за сусіднім столиком учинили кулачну бійку, розкидавши довкола каву та булки, поки баристи підскочили, щоб їх розняти. Я струсила крихти з сарафана, закрила сумку і вирішила, що, ймовірно, вже час повертатися до Лавері.

Коли я увійшла, Ашок сортував величезний стос газет, складаючи їх у нумеровані стопки. Він випростався з усмішкою.

— Що ж, вітаю вас, міс Луїзо. Як пройшов ваш перший ранок у Нью-Йорку?

— Дивовижно. Дякую.

— Ви наспівували «Let the River Run»¹, мандруючи вулицями?

Я сторопіла.

— Звідки ви знаєте?

— Усі так роблять, коли вперше приїздять на Мангеттен. Дідько, навіть я так іноді роблю, хоч і не виглядаю як Мелані Гріффіт.

— Поблизу геть немає продуктових магазинів? Мені довелося йти пішки близько мільйона кілометрів, щоб випити кави. До того ж я й гадки не маю, де купити молоко.

— Міс Луїзо, варто було спитати мене. Ходіть сюди.

Він жестом указав за свій стіл і відчинив двері, покликавши мене до темного, обшарпаного та захаращеного офісу, котрий дисонував із латунню та мармуром вестибюля. На столі стояв ряд екранів спостереження, серед них був старий телевізор і величезний обліковий журнал, а також чашка, декілька книжок із м'якими обкладинками та безліч фотографій усміхнених беззубих дітей. За дверима стояв старезний холодильник.

— Ось. Беріть. Потім повернете.

— Усі швейцари це роблять?

— Ніхто так не робить. Але в Лавері все інакше.

---

¹ «Let the River Run» — пісня, що стала саундтреком фільму «Ділова дівчина» 1988 року, з музикою і текстами Карлі Саймон.

— Тож де люди роблять покупки?

Він скривив обличчя.

— Люди в цьому будинку не роблять покупок, міс Луїзо. Вони навіть не *думають* про покупки. Б'юся об заклад, добра половина з них вважає, що їжа вже готова просто з повітря з'являється на їхніх столах, магія. — Він озирнувся, знизивши голос. — Ставлю на те, що вісімдесят відсотків жінок, що тут живуть, уже років п'ять не заходили на кухню. Зауважте це, а половина жінок взагалі не харчуються, і крапка.

Коли я здивовано витріщилася на нього, він знизав плечима.

— Багатії не живуть як ми з вами, міс Луїзо. А багатії Нью-Йорка... що ж, вони не живуть як *будь-хто інший*.

Я взяла пакет молока.

— Вам доставлять усе, що забажаєте. Ви звикнете.

Я хотіла запитати його про Іларію та місіс Гопнік, котра, як з'ясувалося, геть не була місіс Гопнік, а також загалом про родину, котру мені належить зустріти. Але він помітив когось у коридорі.

— Ну, доброго ранку, місіс де Вітт!

— *Що* всі ці газети роблять на підлозі? Це місце схоже на жалюгідний газетний кіоск.

Крихітна стара роздратовано цикнула на стоси «Нью-Йорк Таймс» та «Волл-стрит Джорнал», котрі чоловік не закінчив розпаковувати. Незважаючи на ранню годину, жіночка була виряджена, немов зібралася на весілля: малиново-рожеве пальто, червоний капелюх-таблетка та величезні строкаті сонячні окуляри на її маленькому зморшкуватому обличчі. У руці вона тримала повідок, на котрому вела мопса, що хрипів і войовничо дивився на мене (принаймні мені так здалося, адже насправді його очі були спрямовані у різні боки). Я нахилилася, щоб допомогти Ашокові прибрати газети з її шляху, але пес із гарчанням стрибнув у мій бік, тож я відскочила назад, ледве не перечепившись через «Нью-Йорк Таймс».

— Ай, заради бога! — прокректав тремтячий, але владний голос. — Ви мені ще собаку засмучувати будете?

Зуби мопса ледь не зімкнулися на моїй нозі. Моя шкіра й досі відчувала його дихання.

— Благаю, подбайте про те, щоб до нашого повернення цього *безладу* тут не було. Я вже не раз казала містерові Овіцу, що ця будівля йде до занепаду. І, Ашоку, я залишила сміттєвий мішок біля своїх дверей. Будь ласка, прибери його, інакше увесь коридор смердітиме мертвими ліліями. Сам тільки Бог знає, хто посилає лілії як подарунок. Суцільний траур. Діне Мартіне¹, ходімо!

Ашок підняв свого кашкета.

— Безумовно, місіс де Вітт.

Він дочекався, поки вона піде. А тоді зиркнув на мою ногу.

— Цей пес ледве не вкусив мене!

— Так. Це Дін Мартін. Краще тримайтеся від нього подалі. Він найзліший мешканець цього будинку, а це вже вам не по-рожні слова. — Він повернувся до своїх газет, перекинувши наступний стос собі на стіл, але зупинився, щоб завадити мені допомогти. — Не переймайтеся, міс Луїзо. Вони дуже важкі, а у вас попереду купа роботи. Гарного вам дня.

Він пішов геть, перш ніж я встигла запитати, що саме він мав на увазі.

День минув як у тумані. Ранок я витратила на те, щоб привести до ладу свою маленьку кімнатку, прибрати у ванній та поставити фотографії Сема, батьків, Тріни й Тома, аби додати затишку. Натан повів мене у закусточну біля Колумбус-серкл, де я їла з тарілки розміром з автомобільну шину та випила стільки міцної кави, що мої руки вібрували дорогою додому. Натан показав мені місця, що можуть стати у пригоді: цей бар працює допізна, у цьому фургоні роблять смачнющий фалафель, а тут можна безпечно зняти готівку... Мій мозок кипів від надлишку нових місць, нової інформації. Десь після обіду я раптом відчула втому та слабкість у ногах, тож Натан, взявши мене під руку, відвів до квартири. Я була щаслива знов опинитися у тихій темній будівлі з ліфтом.

---

¹ Дін Мартін — американський співак, актор, комік і кінопродюсер італійського походження.

— Подрімай, — порадив він, коли я скинула туфлі. — Хоча на твоєму місці я не став би спати більше години, а інакше — порушиш режим дня.

— Коли, ти кажеш, повернуться Гопніки? — У мене потроху почав заплітатися язик.

— Зазвичай біля шостої. Зараз третя, тож у тебе ще є час. Ну ж бо, лягай. Скоро знову відчуєш себе людиною.

Він зачинив двері, і я з вдячністю відкинулася на ліжку. Я вже майже заснула, але раптом усвідомила, що так і не зв'язалася з Семом, тому повільно потяглася за своїм ноутбуком.

Я відкрила месенджер.

«Ти там?»

Минуло декілька хвилин, і з булькаючим звуком дзвінка з'явився він, у залізничному вагоні, схиливши своє величезне тіло над екраном. Сем. Фельдшер. Людина-гора. Мій новий хлопець. Ми, як дурні, довго усміхалися одне одному.

— Привіт, красуне! Як справи?

— Добре! — відповіла я. — Я можу показати тобі свою кімнату, але вона така маленька, що дай Боже не зачепити стіни екраном. Я повернула ноутбук, щоб він міг побачити мою маленьку спальню в повній красі.

— Мені подобається. Адже у ній є ти.

Я подивилася на сіре вікно за його спиною й одразу ж уявила атмосферу: дощ тарабанить у дах вагона, вікна затишно запотіли, дерево, волога, кури за вікном ховаються під візком, що протікає. Сем дивився на мене, і я витерла очі, раптом пригадавши, що геть не фарбувалася.

— Ти вже був на роботі?

— Так. Мені сказали, що можна повертатися до обов'язків вже через тиждень. Сподіваюся, я вже буду в достатньо хорошій формі, щоб підняти тіло, не зірвавши шви. — Він інстинктивно поклав руку на живіт, саме туди, куди влучив постріл усього декілька тижнів тому, — звичайний виїзд на виклик ледве не вбив його, але зміцнив наші стосунки, — і я підсвідомо відчула його біль.

— Я хочу, щоб ти був поруч, — мовила я, перш ніж встигла себе зупинити.

— Я також. Але це лише перший день твоєї пригоди, усе буде чудово. Уже через рік ти сидітимеш тут...

— Не тут, — зауважила я. — У твоєму готовому будинкові.

— У моєму готовому будинкові, — погодився він. — І ми разом дивитимемося фотографії на твоєму телефоні, а я по-тайки думатиму: «Боже, за що, коли вона вже замовкне та припинить розповідати про свій Нью-Йорк?»

— Тож ти напишеш мені? Лист, повний любові й туги, про-сочений самотніми сльозами?

— Ой, Лу. Ти ж знаєш, що поганий із мене письменник. Але я телефонуватиму. І вже через чотири тижні приїду до тебе.

— Ти маєш рацію, — мовила я, відчуваючи, як стискається моє горло. — Гарзд. Я подрімаю.

— Я також, — мовив він. — Я думатиму про тебе.

— По-брудному та по-еротичному? Або ж по-романтичному, в стилі Нори Ефрон?

— А що з цього не наразить мене на неприємності? Ти добре виглядаєш, Лу, — трохи помовчавши, додав він.

— А ти якось... нездорово.

— Саме так я і почуваюсь. Мало того, що втомився, так ще й хочеться вибухнути. Це навіть збиває мене з пантелику.

Я поклала руку на екран, і він слідом зробив те ж саме. Я уявила його дотик на своїй шкірі.

— Люблю тебе. — Мені й досі було трохи соромно вимовляти ці слова.

— І я тебе. Я б поцілував екран, але, боюся, ти побачиш лише моє волосся у носі.

Я склала ноутбук і з усмішкою поринула у світ сновидінь.

У коридорі хтось верещав. Я прокинулася, нічого не розуміючи, спітніла, частково й досі уві сні, та примусила себе прийняти вертикальне положення. За дверима й справді верещала жінка. У моєму запамороченому мозку пронеслися тисячі думок, заголовки про вбивства, Нью-Йорк і те, як краще повідомити про злочин. На який номер тут зазвичай телефонують

у таких випадках? Точно не 999, як в Англії. Я тільки марно ламала собі голову, так і не вживши необхідних заходів.

— Чого я повинна це терпіти? Чого я повинна сидіти та всміхатися, поки ці відьми мене ображають? Ти не чув і половини з того, що вони сказали! Ти ж чоловік! У тебе у вухах стоїть фільтр на такі речі!

— Люба, благаю, заспокойся. Будь ласка. Ти обрала недоречне місце і час.

— Завжди тобі все не те! Завжди тобі заважають сторонні вуха! Може, мені купити окрему квартиру, тільки щоб було де з тобою сваритися?

— Я не розумію, чому ти так засмутилася через ці дрібниці. Тобі треба просто...

— Ні!

Щось гепнулося на дерев'яну підлогу. Від сну не залишилося й сліду, моє серце калатало, мов навіжене.

Важка тиша.

— Тепер ти скажеш мені, що це була сімейна реліквія.

Пауза.

— Що ж, так, так, була.

Приглушений схлип.

— Мені начхати! Мені начхати! Твоя сімейна історія от-от мене задушить! Ти мене чуєш? Задушить!

— Агнес, люба. Тільки не в коридорі. Ну ж бо. Ми можемо обговорити це пізніше.

Я тихенько сиділа на краю свого ліжка.

Приглушені ридання, тиша. Я трохи почекала, а тоді підвелася й навшпиньки підійшла до дверей, притиснувшись вухом. Нічого. Я подивилася на годинник — четверта сорок шість вечора.

Я вмилася і швидко переодягнулася у свою форму. Розчесавшись, тихенько вийшла зі спальні й повернула за риг коридору.

І зупинилася.

Далі по коридору, біля кухні, лежала молода жінка, згорнувшись у клубок. Старший чоловік, обійнявши її обома руками, напівсидів на підлозі. Одне його коліно було підігнуте, а дру-

ге — витягнуте, немов він упіймав її, та не витримав ваги. Я не бачила її обличчя, але з-під темно-синьої сукні грубо стирчала довга тонка нога, а аркуш білого волосся затуляв обличчя жінки. Кісточки на пальцях у неї побіліли від її міцної хватки.

Я стала як укопана і мимоволі ковтнула слину. Чоловік підвів погляд. Я впізнала містера Гопніка.

— Не зараз. Дякую, — м'яко мовив він.

Мій голос застряг десь у горлі, серце калатало просто у вухах, так голосно, що навіть вони, мабуть, його чули, тож я швидко позадувала до своєї кімнати.

Наступну годину я намагалася відволіктися на телевізор, але моїх думок не покидав образ цих переплетених людей. Я було хотіла написати Натанові, але геть не знала, що сказати. Натомість о п'ятій сорок п'ять я вийшла з кімнати, обережно рушивши до головної частини квартири. Минувши величезну їдальню, котра була більше схожа на гостьову спальню, та ще двоє зачинених дверей, я тихо йшла на далекий звук тихої розмови. Урешті-решт я дійшла до вітальні й зупинилася просто перед відчиненими дверима.

Містер Гопнік сидів біля вікна, закотивши рукава своєї блідо-блакитної сорочки й закинувши одну руку за голову. Здавалося, він говорив по телефону. Він жестом запросив мене увійти, не припиняючи розмову. Зліва від мене на рожевому дивані, нервово натискаючи на айфон, сиділа блондинка — місіс Гопнік? Вона переодяглася, і я на мить розгубилася. Я зніяковіло дочекалася, поки він завершить розмову та підведеться, як мені здалося, не без зусилля. Я зробила крок йому назустріч і потиснула чоловікові руку. Вона була теплою, м'якою і сильною. Молода жінка ні на мить не відірвалася від телефона.

— Луїзо, радий, що ви вже влаштувалися. Сподіваюся, вас забезпечили усім необхідним.

Так кажуть, коли не очікують, що ти будеш щось просити.

— Усе просто чудово. Дякую.

— Це моя дочка, Табіта. Таб?

Дівчина підвела руку, натягнувши щось на кшталт усмішки, й одразу ж повернулася до свого телефона.

— Прощу пробачити Агнес за те, що її тут немає. Вона прилягла на годинку. Голова розколюється. Це були довгі вихідні.

На коротку секунду його обличчя затьмарила сумна тінь. Нічогісінько в його поведінці не натякало на те, що я бачила лише годину тому.

Він усміхнувся.

— Отже... сьогодні ви повністю вільні, а з завтрашнього ранку супроводжуватимете Агнес усюди, куди вона захоче вирушити. Ваша офіційна посада називається «асистентка», тож від вас очікується підтримка в усьому, що їй захочеться робити протягом дня. У неї дуже напружений графік — я попрохав свого асистента внести вас до сімейного календаря, тож ви отримаєте його електронною поштою, одразу з усіма оновленнями. Краще перевіряйте близько десятої години вечора — саме в цей час ми зазвичай вносимо останні зміни. Завтра ви познайомитеся з рештою нашої команди.

— Чудово. Дякую.

Почувши слово «команда», я одразу ж уявила собі футболістів, що працюють у цій квартирі.

— Що на вечерю, тату? — Табіта поводитися так, ніби мене не існує.

— Я не знаю, люба. Я думав, ти хотіла кудись піти.

— Я не впевнена, що переживу це сьогодні. Мабуть, я просто залишуся вдома.

— Як забажаєш. Тільки подбай про те, щоб Іларія про це знала. Луїзо, у вас іще є запитання?

Я щосили намагалася пригадати хоч щось.

— Ой, і мама попрохала запитати, чи ти знайшов ту маленьку картину. Міро¹.

— Люба, я на це більш не куплюся. Картина належить цьому будинкові.

— Але мама сказала, що це вона обрала її. Вона за нею сумує. А тобі вона навіть і не подобалася ніколи.

---

¹ Жуан Міро-і-Ферра — каталонський художник, скульптор і графік. Один із найвідоміших митців-сюрреалістів.

— Не в цьому річ.

Я перенесла вагу з однієї ноги на другу, не впевнена, чи мене вже відпустили.

— Ні, тату, річ саме в *цьому*. Мама неймовірно сумує, а тобі геть начхати.

— Вона коштує вісімдесят тисяч доларів.

— Мамі начхати на гроші.

— Ми можемо обговорити це пізніше?

— Пізніше ти будеш зайнятий. Я пообіцяла мамі, що вирішу це питання.

Я невпевнено зробила крок назад.

— Тут нема чого вирішувати. Ми з нею розраховалися півтора року тому. Тоді я й поставив крапку. Ой, любя, а ось і ти. Тобі вже краще?

Я озирнулася. Жінка, яка тільки-но увійшла до кімнати, була приголомшливо красивою, хоча зовсім не мала на обличчі макіяжу, а її біляве волосся було зібране у вільний вузол. На її високих вилицях злегка виднілося ластовиння, а форма очей натякала на слов'янську спадковість. Я припустила, що вона приблизно мого віку. Вона босоніж підійшла до містера Гопніка й поцілувала його, обвивши шию чоловіка рукою.

— Значно краще, дякую.

— Це Луїза, — мовив він.

Вона обернулася до мене.

— Моя нова союзниця, — мовила жінка.

— Твоя нова асистентка, — виправив містер Гопнік.

— Вітаю, Луїзо. — Я потиснула її тонку руку. Я відчула, як вона дослідила мене очима, немов намагаючись щось зрозуміти, а потім усміхнулася, і я мимоволі відповіла їй взаємністю. — Іларія підготувала тобі хорошу кімнату? — Її голос був м'яким, а в акценті ховалося щось східноєвропейське.

— Так, ідеальну. Дякую.

— Ідеальну? Ах, тобі так просто догодити. Ця кімната розміром із комірку. Якщо тобі щось не подобається, кажи нам, і ми вирішимо будь-яке питання. Чи не так, любий?

— Хіба ти сама не жила в кімнаті навіть меншій за ту, Агнес? — мовила Табіта, не відриваючись від телефону. — Здається,

тато розповідав мені, що ти жила в кімнаті з п'ятнадцятьма іншими іммігрантами.

— Таб. — Голос містера Гопніка був м'яким, але застерезливим.

Агнес зробила короткий вдих і підняла підборіддя.

— І справді, моя кімната була навіть менша. Але дівчата, з котрими я жила, були дуже люб'язні. Тому це не створювало жодних незручностей. Якщо поряд добрі та виховані люди, можна витримати все що завгодно, чи не так, Луїзо?

Я проковтнула слину.

— Так.

До вітальні увійшла Іларія та голосно прокашлялася. Під її білим фартухом ховалася така сама уніформа, як і в мене. Вона навіть не поглянула в мій бік.

— Вечеря готова, містере Гопнік, — заявила вона.

— Іларіє, люба, а на мене вистачить? — запитала Табіта, закинувши руку на спинку дивана. — Гадаю, я сьогодні залишуся.

Вираз обличчя Іларії миттєво став теплим і ласкавим. Переді мною стояла геть інша людина.

— Звісно, міс Табіто. Я завжди готую трохи більше по неділях, на той випадок, якщо ви вирішите залишитися.

Агнес стояла посеред кімнати. Мені здалося, що я помітила спалах паніки на її обличчі. Вона стиснула щелепи.

— Тоді я хочу запросити Луїзу також повечеряти з нами, — мовила жінка.

У повітрі зависла коротка тиша.

— Луїзу? — перепитала Табіта.

— Так. Було б непогано познайомитися з нею належним чином. У тебе є плани на вечір, Луїзо?

— Гм... ні, — затнулася я.

— Тоді вечерятимеш із нами. Іларіє, ти сказала, що приготувала більше, чи не так?

Іларія зиркнула на містера Гопніка, котрий, здавалося, був зайнятий чимось у своєму телефоні.

— Агнес, — трохи помовчавши, почала Табіта. — Ти ж розумієш, що ми не їмо з персоналом?

— Хто це «ми»? Я не знала, що тут є якийсь звід правил.

Агнес простягла руку вперед і з демонстративним спокоєм стала роздивлятися свою обручку.

— Любий? Ти забув дати мені звід правил?

— З усією повагою, я не сумніваюся в тому, що Луїза дуже мила, — мовила Табіта, — але є певні кордони. І вони існують заради комфорту кожного з нас.

— Я буду рада, навіть... — почала я. — Я не хочу завдавати будь-яких...

— Що ж, з *усією повагою*, Табіто, але я б хотіла, щоб Луїза сьогодні повечеряла зі мною. Вона — моя нова асистентка, і ми проведитимемо кожен день разом. Тому я не бачу жодних перешкод тому, щоб пізнати її хоч трохи краще.

— Немає ніяких перешкод, — погодився містер Гопнік.

— Татку...

— Перешкод немає, Таб. Іларіє, будь ласка, накрий стіл на чотирьох. Дякую.

Іларія розширила очі. Вона поглянула на мене, гнівно стиснувши губи, немов уся ця пародія на ієрархію — моїх рук справа, а потім рушила до ідальні й почала рішуче стукати та дзвеніти столовим приладдям. Агнес тихо видихнула й відкинула волосся з обличчя. А потім змовницьки всміхнулася, крадькома зиркнувши на мене.

— Ну, що, ходімо за стіл, — мовив містер Гопнік приблизно через хвилину. — Луїзо, може, ти вип'єш із нами?

Це була не вечеря, а мовчазне, болісне жажіття. У мене вселяли благоговійний страх величезний стіл із червоного дерева, срібні столові прибори та кришталеві келихи, недоречні для моєї уніформи. Містер Гопнік здебільшого мовчав та двічі виходив, щоб відповісти на робочі дзвінки. Увага Табіти була зосереджена на айфоні, поки дівчина демонстративно ігнорувала всіх інших, а Іларія подала курку в соусі з червоного вина та спецій із таким обличчям, як сказала б моя мама, немов її віслюк ударив. Можливо, лише я чула той грюкіт, із яким переді мною поставили тарілку, а також невдоволене фиркання Іларії.

Агнес майже не торкалася своєї тарілки. Вона сиділа навпроти мене та, час од часу зиркаючи на чоловіка, грайливо балакала зі мною, немов я — її нова найкраща подруга.

— Отже, це ти вперше у Нью-Йорку, — мовила вона. — Де ще ти була?

— Гм... мало де. Я пізно почала подорожувати. Декілька років тому я була в Європі, а до того... Маврикій. І Швейцарія.

— Америка геть інакша. Кожен штат відрізняється від іншого, особливо для нас, європейців. Я відвідала лише декілька, із Леонардом, але таке відчуття, немов усе це різні країни. Тобі тут подобається?

— Дуже подобається! Я маю намір скористатися кожною можливістю, що запропонує мені Нью-Йорк.

— Дуже схоже на тебе, Агнес, — солодко прошебетала Табіта.

Агнес проігнорувала дівчину, не зводячи з мене очей. Вони були гіпнотично чарівні, мигдалеподібні. Мені двічі довелося нагадувати собі закрити рота, втупившись на неї.

— Розкажи мені про свою родину. У тебе є брати? Сестри?

Я старанно описала свою родину, та врешті-решт зрозуміла, що це скоріш звучить як розповідь про Волтонів, а не про Адамів.

— А твоя сестра тепер мешкає у твоїй квартирі в Лондоні? Із сином? Вона приїде відвідати тебе? А твої батьки? Вони сумуватимуть за тобою?

Я пригадала, що тато сказав мені на прощання: «Не поспішай повертатися, Лу! Ми зробимо джакузі з твоєї старої спальні!»

— Ой, так. Дуже сумуватимуть.

— Моя мати плакала перші два тижні, коли я поїхала з Кракова. А в тебе є хлопець?

— Так. Його звати Сем. Він фельдшер.

— Фельдшер! Як лікар? Як мило. Будь ласка, покажи мені його фотографію. Я люблю фотографії.

Я дістала телефон із кишені й відшукала свою улюблену фотографію Сема, де він сидить на моїй терасі у своїй темно-зеленій уніформі. Він тільки-но повернувся з роботи і, тримаючи чашку чаю у руці, усміхається мені. За його спиною сідало сонце, тож тепер, дивлячись на фотографію, я добре пам'ятала, що

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джджо
Та сама я
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 29.08.2018. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 23,52. Наклад 8000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПрАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Мойєс Дж.

М74 Та сама я : роман / Джджо Мойєс ; пер. з англ. В. Бондар. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. —
448 с.

ISBN 978-617-12-5073-4

ISBN 978-0-399-56245-7 (англ.)

Лу Кларк намагається покінчити зі своїм минулим і переїздить до Нью-Йорка. В Англії вона залишає Сема, який колись допоміг їй оговтатися від болю втрати. А тепер Лу фактично тікає від чоловіка, прирікаючи їхні стосунки на випробування відстанню. У великому місті дівчина починає життя спочатку і влаштовується на роботу до заможного сімейства Гопніків. Вона відразу опиняється у вирі їхніх таємниць та пристрастей, розчиняючись у чужій родині. Лу не вистачає часу навіть на коротку розмову із Семом, який щодня віддаляється... Але коли одного дня доля випадково зіштовхує її з чоловіком на ім'я Джошуа Райан, усе змінюється. Та от чи змінить нове кохання саму Лу? Чи зможе вона нарешті віднайти щастя і припинити розриватися між минулим та майбутнім?

УДК 821.111

ДЖОДЖО МОЙЕС

до
зустрічі
з тобою

КЛУБ
СІМЕЛЬНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

«Підштовхуй себе. Не засиджуйся». Саме цього паралізований Вілл вчить Луїзу, свою молоду доглядальницю. Вона мешкає з батьками, знає напевне, скільки кроків від зупинки до її будинку, але навіть не уявляє, як воно — жити на повну. А він після жакливної аварії цілком втратив сенс життя, сховавши всі почуття під маскою збайдужілого циніка... Такими вони були до зустрічі одне з одним. Але головне — якими стали! «Живи на повну. Просто живи».

Довгоочікуване продовження роману Джоджо Мойєс! Післямова до голлівудської історії кохання Лу і Вілла! Шість місяців поряд із прикутим до інвалідного візка Віллом змінили Луїзу. Марно вона намагалася навчитися жити після нього... Попереду — повернення додому та відчайдушні спроби почати все спочатку. Ліки від болю Лу відшукає серед товаришів у нещасті, поділившись у групі підтримки своїми печалями, радіощами, надіями та напрочуд неістинним печивом. І зустріне Сема, який знає все про життя і смерть, сильного, мужнього і до нестями закоханого...

Лів отримала картину «Дівчина, яку ти покинув» у подарунок від чоловіка. А коли він трагічно загинув, цілком утратила сенс життя. Лише полотно нагадувало їй про найщасливіші миті з коханим. Здавалося, вона відчуває його подих, чує сміх... Та одна випадкова зустріч змінює її життя. Лів нарешті дізнається, хто зображений на картині, дізнається історію цієї дивовижної жінки, яка незбагненним чином вплелася до її власної долі. Неймовірні пошуки, нові зустрічі й знайомства надихають Лів. Вона знову вчиться сподіватися й вірити, вона знову чекає на кохання...

1946 рік. Френсіс, Евіс, Маргарет і Джин мріяли зустрітися зі своїми чоловіками після тривалої розлуки. Так само, як і майже 600 інших жінок, які разом із солдатами пливають до своїх «половинок» на борту «Вікторії» — колишнього військового авіаносця. Наречені, що жодного разу не бачили своїх наречених; дружини, що не знають, чи живі ще їхні чоловіки, чи пам'ятають про них... На борту Френсіс знайомиться з молодим морським піхотинцем Генрі. Вони бояться відкрити душу одне одному, намагаються забути про своє минуле. Френсіс і не уявляє, наскільки ця подорож змінить її життя...

Зім'ятий аркуш, слова, що линуть від серця: ніжні, пристрасні, щирі... Вони вразили Дженніфер. Після жахливої автокатастрофи вона нічого не могла пригадати: ані обставин аварії, ані рідних, ані чоловіка. А ці рядки пробудили в її душі якусь згадку, і...

Через півстоліття ті самі слова на поживклому аркуші прочитає журналістка Еллі Говорт. Хто написав цього листа і що сталося з Дженніфер? Розпочинаючи пошуки чужого кохання, Еллі й гадки не мала, що зробила крок назустріч власному.

